לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא

גלידה עולמית

באמצע יפו — בשדרות ירושלים — שוכנת חנות קטנה, ה„מכה" של הלקקנים, אשר ירכתיה המבהיקים מדודי־נירוסטה משמשים כבית־יוצר, וכולה מיפעל־חיים של מישפחה בולגרית. קליינטים מעריצים מתגודדים תדיר בפתח החנות, וסוחבים הביתה במיכלי קל־קר קילוגרמים של גלידה בטעם של פעם.

ה„ממציאן" של הגלידה הוא משה פרץ — המכונה „קוזו" — אשר חולשתו בחיים היא „דברים מתוקים". עד היום,

מיסעדה

כשהוא יוצא לנופש בבית־הבראה, הוא מסוגל לאלתר פרימוס, ולכשף בקסמיו ממתקים בעזרת המוזה השורה עליו, בלי כל אזהרה מוקדמת.

עוד בבולגריה היה מייצר את הגלידה שלו, שאותה הוא מתקין מחומרים טיבעיים בלבד — בלי כל תוספת של ציבעי מאכל. הצבע הוא גוון הפירות הטריים המעורבבים בגלידה, או שיברי־השוקולד והאגוזים.

„כשאין פרי בעונה — פשוט לא עושים ממנו גלידה. וזוהי גלידה רזה," מעיד משה בגאווה. „בלי שום קצפת. יש בפנים רק פירות טריים, אבקת חלב רזה תוצרת חוץ, מים וסוכר. נכון חשבת שיש בפנים שמנת מתוקה? כולם חושבים ככה." מסתבר כי תהליך הבישול־פיסטור המייוחד, וההקצפה בהקפאה, הם שיוצרים את התוצאה הסופית, והיא המתוק־המתוק הזה, אשר בגינו בא המון רב ממרחק, בכפיות שלופות.

המישפחה עלתה ארצה, לחיפה, שם סבב קוזו בחוצות העיר עם עגלת־יד. היה סובב את העיר כאותו חלילן מהמלין, כשאחריו עדת־לקקנים גדולה ונאמנה שהגיעה אחריו עד ליפו, שם תקע יתד. אין לו סניפים, והוא שומר בקנאות על „הבי־טוח" שלו, טיב הגלידה. ביקשתי ממנו שימנה את הטעמים שהוא מייצר. אז יש שם וניל, שוקולד, אננס, מישמש, תותשדה, לימון, תפוז, מלון ומה־לא. „מאיזה עיתון את?" נזכר לפתע, תוך כדי מילוי גביעים במרץ. „מהעולם הזה," אמרתי בלחש ככל האפשר. סוף כל סוף בולגרי מכובד וכל זה. „מהעולם הזה?" אורו פניו. „אני נוסע כל יום שלישי בלילה לדיזנגוף בשביל לקנות אותו!"

„תגידי," פרק את אשר עם ליבו, „אז את מכירה את רחל המרחלת?" הכחשתי בתוקף. „אהה," התאכזב, „אז בשביל איזה מדור זה הפרופגנדה?" אמרתי שזה למדור שקוראים לו ‚לא לגברים'. „אה כן, בטח, מדור מצויין," קבע. באתי הביתה, פתחתי את הפינקס ומצאתי נקודות לתיזכורת: גלידה טיבעית. קוזו בולגריה, קוזו חיפה. בית־הבראה. פרימוס. פירות. לבקש העברה קרוב לרחל המרחלת. מה שבטוח — בטוח.

קוסמטיקה

מכשיר־פלאים ביתי

האם הקוסמטיקאית שלך עדיין מכניסה אותך למכונת לב־ריאות כזאת, מין מכשיר־עינויים פולט־אדים שסגור במגבות? הפנים מתבשלים שם יופי באמת, אבל הנשמה נחנקת. ובכן, מרגע חגיגי זה הריני להודיעך כי בביתך קיימת המכונה היעילה ביותר לניקוי־פנים עמוק, אשר בשימוש יומיומי (נו טוב, שבועי) ישחרר את נקבוביותייך מסמוג, עודף הפרשת סבום, וכל מיני מרעין־בישין אחרים. כל שעלייך לעשות הוא:

להגביר את הלהבה, למלא קומקום במים, להסיר מעל זרבוביתו את הפקק השורק (אם קיים כזה), ולהמתין בסבלנות לזרם האדיר אשר יעשה „סאונה" לפנייך — מבלי שתיחנקי כלל. המים הרותחים ייצאו באד נעים מתוך הזרבובית, כשאת מכוונת את רוחק פנייך ממרכז זרם האדים לפי סכילותך לחום, והרגשתך בכלל.

אזורים נגועים בפיצעונים תוכלי להחזיק תחת השפעת האדים בצורה מרוכזת וקרובה יותר. אפשר גם להגדיל עשות, ולהשרות בתוך המים תה בבונג.

זהירות! עור הסובל מקופרוז (הסתעפויות של פיצוצים תת־עוריים של נימי־דם זעירים) אסור בסאונה מכל מין שהוא, שכן החום, המרחיב את כלי־הדם, מחריף את הבעייה.

אני יודעת שאחרי כל זה לא תוכלי לעמוד בפיתוי לפוצץ כמה גייזרים — אז אנא, לפחות, בזהירות.

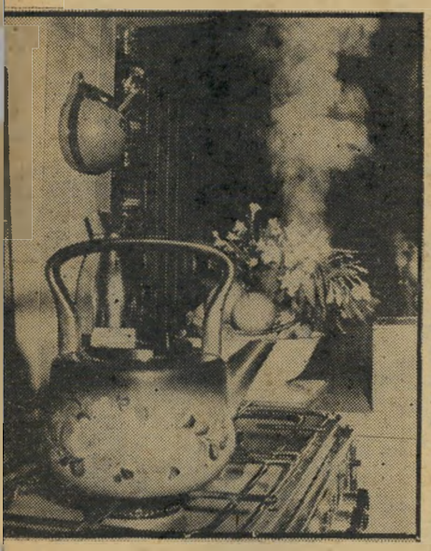

שטיח יפהפה בחצי־חינם

לכל זוג המתחבט בבעיות תקציביות, ובכל־זאת רוצה את ביתו בטוב־טעם, מוצע בזאת לרפד את ריצפת חדר־השינה בשטיח אקרילן דמוי פרוות־כבש, מקיר לקיר.

עיצוב פנים

לכו לחנות המוכרת גלילי־בד דמויי פרוות (כמה חנויות לפני הכניסה לבית רומנו בתל־אביב), ובקשו שם מבעל־החנות לסדר לכם שטיח מבד דמוי פרוות־כבש. המחיר הוא זיל־הזול, ותמורת עוד כמה לירות לכל מטר, הוא מוכן גם למרוח את צידו השני של השטיח בשיכבת־גומי מייוחדת, להשגת אפקט נוקשה ויציב יותר. ניתן להשיג שטיח זה בכל גודל וצורה מבוקשים, שכן הוא נתפר מיריעות בנות מטר כל אחת, כשסבך השיער מסתיר את מקום החיבורים. אין צורך להדביק שטיח זה לריצפה. פשוט מניחים אותו, אפילו על שטיח קיים. חיספוס הדבק מצידו השמאלי מונע תזוזה.

את בעיית הניקיון פותרים על־ידי הנהגת חוק־בל־יעבור: אין נכנסים לחדר־השינה בנעליים. יש לפרוע, בעזרת כף־הרגל היחפה או אצבעות הידיים, את שיער השטיח הנוטה להשתטח אחרי דריכות מיספר. להשגת אפקט חם ו„לבוש" יותר של החדר, גיזרו פסים בני עשרה ס"מ, להדבקה גם על הפנלים. זהירות לא לגזור במיספריים! הופכים השטיח לצידו הבלתי־שעיר, וחותכים בסכין־גילוח חד, בעל ידית.

פטנטים

הפעם: לשפתיים

צ'ושקה, החברה הקוקטית של אמי, היתה מהלכת תמיד כאשר בארנקה המשובח שפוכים לא פחות מאיזה שלוש־מאות שפתונים שונים; כולם יצירות־מופת של חברות נודעות, שהתפרנסו לא רע מחיפושיה הבלתי־נידלים של צ'ושקה אחר השפתון האחד, היחידי והמופלא, אשר לא ישאיר סימנים בשתותה מכוס. „הוא תיהף יורד לי," היתה מייבבת בעיברית של עולה חדשה רק עשרים שנה בארץ, „ואני בלי חליפסטיק ארומה."

כל הפטנטים השגורים של איבוק השפתיים בפודרה, הספגתן בנייר־טישיו, מריחתן במיכחול, היו משאירים אותה „ארומה" מייד אחרי הלגימות הראשונות. עודפי־צריכה באדום־מזעזע, מותחלים למחצה, מילאו את מגירות כל חברותיה עד ליום שבו

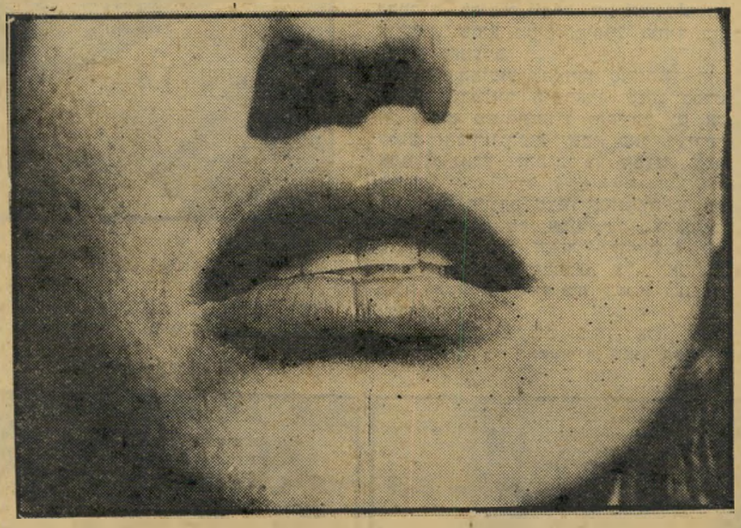

ניסתה צ'ושקה לשכנע אותי כי אין כל צורך לקנות ליפ גלוס להברקת השפתיים (בשלב זה היתה כבר מאד ממורמרת על חברות־התמרוקים), שכן היא גילתה פטנט סכסי להשגת אותו האפקט עצמו.

„אני שמה רוק כהא חרבה בשפתיים, וזה לוסטרה יופי," אמרה, הדגימה, ושתתה בהיסח־הדעת את ה„שפריץ". בשלב הבא קפצה כמו ארכימדס. לא היו סימנים על הכוס. מסתבר שהרוק מחווה שיכבת בידוד וסיכה בין הליפסטיק והכוס, וכך הומצא הפטנט המוחלט נגד התמרחות הליפסטיקים.

פיצטות

לפי הסדר המדוייק הבא:

על פרוסות לחם (יותר טוב חלה) מורחים חמאה או גולד־בנד, אנשובי רגיל משפופרת, פרוסת גבינה צהובה גוש־חלב, מימרח זיתים שחורים (משפופרת גם כן. לחצי בערמות קטנטנות, כאילו היו חתיכות זיתים), ופרוסות־עגבניה דקיקות שקופות. בוזקים הרבה פילפל שחור, וקצת מלח.

מסדרים על תבנית־אפייה שטוחה, מרופדת בנייר־כסף (הנשאר שם באופן קבוע, למניעת ליכלוך) את הפרוסות הנ"ל, זו לצד זו, ופותחים את הגריל בפול וליום. מרפדים צלחת גדולה בעלי־חסה, ועלי־

בישולים

הם מניחים את הפיצטות, המוכנות כאשר שולי הלחם מזהיבים, והגבינה נמסה. שכחתי להוסיף גם חתיכות דג טונה לעסק, ככה בין החמאה והגבינה. אז נא להוסיף, ואחרי שהכל מוכן, להגיש.

אם לא ראית מימייך אנשים טורפים באכסטזה של סיפוק — חזקה עלייך שהפעם תראי.

יאודי יקירתי

אני עומדת להתחתן, והייתי רוצה כמה עצות בנדון.

יקירתי. משעה שבחורה מתחתנת מקובל להאמין, לפי הפולקלור העממי, שהיא נפטרת סופית מהנידנוד של ההורים. ובכן, אני רוצה להזהיר אותך, שלהורים היקרים יש יצר־קיום חזק, והם מופיעים בכל פעם עם סיר־מרק, „כי את נראית חיוורת," למרות שאת לא.

הקפידי על המילחמה הראשונה, שכן היא־היא הקובעת. לארוסים המתוקים יש תכונה לעבור מטאמורפוזה עם הנישואין, ולהתחיל לבוא בדרישות מוזרות שמעולם לא היו להם בבית אמא שלהם. היי חכמה, ודאגי להפסיד את הקרב הראשון. הם יירדמו על זרי־הניצחון, ואת תוכלי לעשות חיל.

הוא יתחיל, למשל, להקפיד על כל קמטלא־קיים בחולצותיו. אל תיבהלי. זוהי אז־עקת־שווא — ניסוי־כלים. הוא בסך־הכל מברר אם כוחו פועל בבית. הוכיחי לו שכן, ואחרי שבוע הוא ישכח מהעניין ואת תוכלי לחזור לחיים הרגילים, זאת אומרת, לדחוף את החולצות ממכונת־הכביסה — ישר לארון.

כעקרת־בית טרייה, תתחילי בוודאי לטבוע בערימות של סיפרי־בישול, ואת כל הניסיונות הקולינריים לשפוך על ראשו המעריץ. אנא, אל תעשי זאת. הוא לא מבין שאת בסך־הכל לומדת לבשל. הוא סבור שזה בשבילו. אחרי שתגמרי ללמוד — הוא לא יקלוט מה פשר הנסיגה הזאת ללבניה עם גבינה, ויתחיל להרעיש עולמות ככרוכיה, שכן בינתיים התרגל לרמה אכסטרווגאנדית. אנא, התאפקי, כי אחר־כך תצטרכי לעמוד בסטנדרט הגבוה כל החיים.

דבר חשוב שעלייך להסביר לבעלך הוא, שכשאת מתחילה להתרגז ולצעוק ללא סיבה — עליו לחבק אותך באופן דחוף, לנשק אותך ולעשות לך פוצי־מוצי, כי אלה הסימפטומים המתגלים אצל נקבת האדם במיקרה של רעב לתפנוקים.

עצה משותפת לשניכם: כורח הקיום הוא לעמוד בלחץ ההורים הדורשים, כמו שיילוק, את ליטרת־הבשר שלהם — את הנכד. אל תסכימו בשום פנים ואופן. יהיה לכם די זמן, כל החיים, להחליף חיתולים עם קקי, ולקום בתורות באמצע הלילה לבדוק למה הרודן האדום והמכוער בוכה. מזל טוב, וכל טוב.